

Pelerinul

Februarie
2009
Anul II
Numărul 8 (3)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Cugetări și citate despre Om

❖ Omul este un infinit în virtualitate, omul este făcut pentru infinit, dar nu este infinit în sine. Devine infinit în legătură cu Dumnezeu. (pr. **Dumitru Stăniloae**)

❖ Omul a primit din partea lui Dumnezeu poruncă să stăpânească pământul, dar cu doua condiții. Să nu uite niciodată că lumea peste care a fost pus stăpân vine de la Dumnezeu și nu poate exista fără Dumnezeu. (...)

❖ Înțelege că înlăuntrul tău există un al doilea univers mai mic, un soare, o lună și stelele. (**Origen**)

❖ Omul: o corabie mica: dar acolo se află lei și balauri, creaturi otrăvitoare și răutate, cărări bolnave și prăpăstii fără fund. Dar sunt, de asemenea, și Dumnezeu și îngerii, viața și Împărăția, lumina și Apostolii, cetățile cerești și comorile de har: acolo sunt toate. (**Sfântul Macarie**)

❖ Omul este microtheos prin har. (**Sfântul Grigorie de Nyssa**)

❖ Dumnezeu vrea întotdeauna să Se întrupeze în om, în cei care sunt demni de asta. (**Sfântul Maxim Mărturisitorul**)

❖ Dumnezeu a zidit pe om spre nestrăcăciune și l-a făcut după chipul ființei Sale. (**Sfânta Scriptură**)

❖ Chipul slavei Tale sunt, deși port urmele păcatului. (**Sfântul Grigorie de Nyssa**)

❖ Omul dinafară nu este decât o oglinda a celui dinlăuntru. (**Sfântul Macarie**)

❖ Cel mai mare dușman al omului este el însuși. (**Sfântul Ioan Gură de Aur**)

❖ Nu omul cel vechi este om, ci omul cel nou. (**Sfântul Ioan Gura de Aur**)

❖ Omul este un altar. (**Sfântul Ioan Gura de Aur**)

❖ Omul este mai prețios decât cerul. (**Sfântul Ioan Gura de Aur**)

❖ Sunt om prin fire și Dumnezeu prin har; prin dragostea Domnului. (**Sfântul Simeon Noul Teolog**)

❖ Acesta e Omul ! (**Inscripția de pe Sfânta Cruce**)

Din cuprins:

Cugetări și citate despre Om – pag. 1

Sfinții prăznuiți – pag. 2

Îndreptar de viață creștină – pag. 3

Plante din grădina Domnului – pag.3

Evangelia zilei - pag.4

Viața în parohie – pag. 5

Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 5

Mărgăritare pentru suflet – pag. 6

Locuri binecuvântate – pag. 7

Pagina micului creștin – pag. 8

SFINȚII PRĂZNUIȚI ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

La 40 de zile de la mântuitoarea Întrupare, adică de la Nașterea Domnului Iisus Hristos din Fecioara Maria, cinstim ziua ducerii Pruncului dumnezeiesc la

Templu din Ierusalim, de către Preasfânta lui Maică și de către Dreptul Iosif, ascultând de porunca Legii vechi și împlinind această poruncă. Bătrânul Simeon, mișcat de Duhul Sfânt, a venit și el la Templu, unde i s-a împlinit, înainte de moarte, așteptarea de a-L vedea cu ochii pe Mesia, precum i se făgăduise. În pruncul cel adus la Templu, el a văzut, cu ochi proorocesc, noua putere de mântuire, pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, puterea de mântuire fără de margini a credinței în Hristos, putere mai tare decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de această descoperire, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea pruncului Iisus, L-a binecuvântat și luându-L în brațe, plin de recunoștință, și-a cântat minunata lui cântare de preamărire, care ne arată ce a văzut el despre pruncul Iisus. Sigur că momentul acesta în care Simeon îl ia în brațe pe Dumnezeu este cutremurător.

Simeon știa că moare și se bucura. Știa că în momentul în care ochii lui vor vedea mântuirea neamului lui Israel intrând pe porțile cele mari ale Templului din Ierusalim, de el se va atinge moartea. Dar nu mai moare în deznădejde, ca cei din neamul său de dinainte, ci moare cu marea nădejde că iată, S-a ivit Lumina lumii, că cei care stau în umbra morții au văzut lumină mare, și că el merge să le vestească acestora.

Pentru el, Hristos este puterea cea mare de mântuire a lui Dumnezeu în lume, Hristos este lumina tuturor popoarelor, Hristos este slava lui Israel cel vechi și a lui Israel cel nou.

Astfel, astăzi, prin glasul bătrânului Simeon, se întâlnesc, în Templu Legea veche a slovei cu Legea cea nouă a Duhului Sfânt. Și Mântuitorul împlinește porunca Legii vechi, în numele nostru al tuturor, ca să

ne facă pe toți liberi față de Legea veche, dar totodată ne cheamă și să primim Legea cea nouă, putere de mântuire a credinței în El, mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor lumii. Această veste bună este darul cel mai de preț al întâmpinării Domnului, de către Dreptul Simeon.

E ca și când fiecare din noi ar lua pe pruncul Iisus și ar zice, ca și Simeon: "Ochii mei Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai gătit-o pentru toate neamurile" Iar rugăciunea lui Simeon: "Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne", nu vrea să spună numai că acela care a primit pe Iisus poate muri în pace, ci ea însemnează că și cel care a primit pe Iisus și puterea Lui de mântuire, are cu sine puterea de a trăi și viața de aici, împăcat cu Dumnezeu, departe de robia păcatului și liber de tirania celui rău.

Începutul mântuirii noastre se prelungește prin această sărbătoare dincolo de Sărbătorile Nașterii și ale Bobotezei. Dar ce semnificație are ea în planul nostru particular, pentru fiecare dintre noi în parte? Hristos este purtat pe brațe de fiecare dată. Dar de fiecare dată El este Cel Care poartă în brațe. Să nu credeți că Simeon putea să ducă Dumnezeirea în brațe. Dumnezeirea îl purtase în brațe pe Simeon până atunci ca să-L poată purta în brațe pe Dumnezeu. Nu există moment al vieții noastre în care Hristos să nu ne poarte de grijă și Dumnezeul Slavei să nu ne înconjoare cu grija și cu binecuvântarea Sa.

În rânduiala noastră bisericească, *Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne!* se mai pomenește o dată. Când îi vedeți pe preoți dezbrăcându-se de veșminte, ei aceste cuvinte spun: *Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne!* Pentru că fiecare preot, măcar pentru câteva clipe în Sfânta Liturghie, este Dreptul Simeon, cel care poartă pe brațe pe Hristos.

Bucuroși și îndatorați de această tainică veste bună, să rostim, deci și noi, cu bătrânul Simeon, cântarea lui de recunoștință: „*Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel*” (Luca 2, 29-32). Amin.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

„Voi cine ziceți că sunt Eu?”

Când unii oameni nu găsesc răspuns la întrebarea Ta: „Voi cine ziceți că sunt Eu? atunci eu, Doamne, sunt fericit că pot să Te văd pe Tine, Dumnezeu - Om și Om - Dumnezeu.

În scutece sărace, pe paiele din ieslea grajdului întunecos din Betleem, Te văd om! În glasul îngerilor, în lumina care Îți învâluie locuința săracă, Te recunosc Dumnezeu!

Când fugi în Egipt de frica lui Irod, Te văd om slab. Când, în Egipt, văd idolii din temple striviți la pământ prin sosirea Ta, Te văd Dumnezeu Atotputernic. Când în Nazaret, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, crește cu anii și cu înțelepciunea, Te văd om care nu ai ajuns la o viață desăvârșită.

Iar când la doisprezece ani stai în mijlocul învățătorilor din Templu, ascultându-i și întrebându-i, pe lângă uimirea cărturarilor mă uimesc și eu mărturisesc înțelepciunea veșnică, ascunsă în omenirea Ta.

Om ești când Ți-e foame, om ești când dormi în corabie. Dar când Te plimbi pe valuri, când poruncești furtunii și valurilor, când saturezi cinci mii de oameni cu cinci pâini – Te văd Dumnezeu.

Când Te cobori în râu și Te Botezi, când Te plângi că nu ai nici o piatră unde să-Ți odihnești capul, când Te lași prins și legat, Te văd om, înconjurat de slăbiciuni omenești.

Când însă cerul se deschide și de sus Dumnezeu Tatăl glăsuiește: „*Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit*”, când așterni la pământ pe călăii Tăi, când sub picioarele Tale pământul se cutremură, când soarele se întunecă, nesuferind să vadă Răstignirea Ta, atunci Te văd Dumnezeu.

Când Te văd mort pe Cruce, văd pe omul durerilor. Om ești în mormântul pecetluit.

Când ieși din mormânt, nestrucând pecetea, eu, cu acești ochi, cu această inimă, cu această credință, mă apropiu de ieslea săracă din Bethleem care a fost leagănul Tău.

Doamne îmi plec genunchii cu păstorii cei simpli și cu magii cei înțelepți și mă închin Dumnezeului meu, făcut om pentru mine și pentru noi toți.

Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu să reușim să-L cunoaștem foarte bine, dar să nu ne lăsăm păcăliți de diavol prin neprezentarea noastră la chemarea Lui.

Carpin

PLANTE DIN GRADINA DOMNULUI

Denumire științifică:
Carpinus betulus Fam. Betulaceea

Denumiri populare:
carpăn, carpin, gârnița, mustăreț. Proprietăți:
astringente și antiseptice.

Compoziție chimică:
puțin studiată. Se cunoaște faptul că are tanin, ceea ce conferă

efectul astringent, antibiotic sau de cicatrizant. Se mai folosește ca hemostatic.

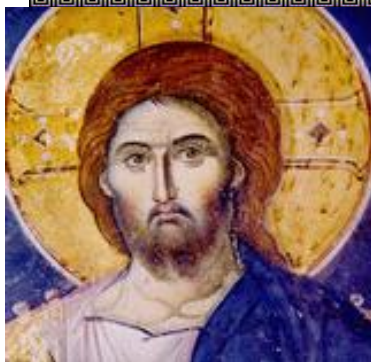
Mod de folosire

Decoct din frunze proaspete sau uscate. 1 linguriță de frunze mărunțite se va fierbe timp de 5 minute în 250 ml apă. Se strecoară apoi și se pot consuma 3 căni pe zi. Extern se poate folosi cantitate dublă de plantă.

Unguent din praf de plantă: se fierbe pe baia de apă 50 g de praf de plantă cu 200 ml unt timp de 3 ore. Se strecoară. Se pune în cutiuțe mici la rece. Se poate folosi de 2 ori pe zi în strat subțire.

Oțet 500 ml în care se va pune 50 g de praf de plantă. Se lasă apoi timp de 8 zile la temperatura camerei. Se strecoară. Se folosește la mâncărimi, în diferite diluații în funcție de toleranță. Pentru a obține un oțet aromat se poate pune și levănțică de exemplu 10 g de praf o dată cu acest praf de frunze.

Se poate folosi la următoarele afecțiuni: cancer extern, căderea parului, diaree, dureri de gât, dureri reumatice, gripă, hemoroizi, menstruații (perturbări-cantități prea mari), nevralgii, paralizii, prurigo, răceli, reumatism, tuse.

EVANGHELIA ZILEI,

Luca 15, 11-32

Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. (Luca 15, 24).

Suntem la începutul unei noi etape a anului liturgic. Este a doua duminică din perioada Triodului, ceea ce ne arată că nu mai este mult și pășim în Postul Mare. Mai sunt încă trei săptămâni și Biserica ne învață cum trebuie să ne pregătim pentru a primi cum se cuvine acest sfânt post.

Pentru orice lucru important e nevoie de pregătire. Tot așa și pentru Postul Mare perioada de pregătire a început. Duminica trecută, *a vameșului și a fariseului*, ne-a arătat că pentru a porni pe această cale este nevoie de două lucruri: *smerenie și milă*. Smerenia trebuie să vină din partea fiecăruia iar mila vine din partea lui Dumnezeu. Astăzi evanghelia ne arată ce avem nevoie pe mai departe.

Mântuitorul ne spune că un tată avea doi fii. Unul dintre ei a vrut să trăiască din plin vârsta tinereții și a cerut partea lui de avere cu gândul să plece de acasă. Tatăl îi împlinește dorința și fiul pleacă, fără să privească înapoi, cu gândul numai la ce o să facă cu banii, și cum o să se distreze el cu averea lui. Ajunge într-o țară depărtată, unde în urma cheltuirii averii ajunge paznic la o turmă de porci și așa foame avea că ar fi vrut să mănânce din roșcovele porcilor. *Dar venindu-și în sine*, s-a hotărât să se întoarcă la tatăl său, însă cu gândul să ceară slujbă de argat și nu cinste de fiu. Bătrânul tată, stătea în poartă și îl aștepta pe acest *fiu răătăcitor*, știind parcă, că are să se întoarcă acasă. Când de departe îl vede, aleargă spre el și îl primește cu brațele deschise, dar, mai mult îi redă cinstea de fiu, îmbrăcându-l cu hainele lui cele dintâi.

Astăzi acest fapt ni se pare corect și chiar îndreptățit, ca un tată înstărit să-și ajute copilul să crească iar mai apoi să-i dea zestrea care i se cuvine, pe care tot părinții au strâns-o. Dar vedem în pildă că nu tatăl este cel care vine cu propunerea ci fiul este cel care dorește acest lucru. Pentru lumea de atunci, și chiar pentru cei de până în evul mediu, a cere partea de avere, atâta timp cât tatăl mai este în viață, este ca și cum ai spune: *eu vreau partea de avere ce mi se cuvine, cu toate că nu am contribuit la strângerea ei, pentru că, tată tu pentru mine ai murit, eu nu mai vreau să aud de tine, nu mă mai interesează ce se va întâmpla cu tine și cu cei pe care o să îi las în urmă*.

Mergând mai departe, nu pot să trec cu vederea și să nu spun că această pildă se aseamănă, acum, mai bine ca niciodată, României. Dumnezeu ne-a făcut, pe noi românii, fii ai lui, prin credința în Iisus Hristos (Gal. 3, 26). Unii au fost ascultători de Tatăl lor și au rămas supuși, indiferent de gândurile, ispitele și vorbele celor din afara credinței lor. Alții au luat *exemplul* celuilalt fiu și au luat drumul pribegiei, plecând departe de *acasă*, de multe ori fără să se uite în urmă, fiind cu gândul doar la ceea ce o să găsească acolo. De multe ori au lăsat acasă copii, pe care îi cresc rudele sau vecinii, sau poate au lăsat în urmă părinți bătrâni și bolnavi, pe care nu se știe dacă o să mai apuce să îi vadă și poate următoarea întâlnire va fi la înmormântarea unuia dintre aceștia, alții și-au lăsat casele lor, pământurile care au fost lucrate de strămoșii lor. Toți aceștia au plecat *în țări depărtate*, dar pentru ce?! Unii au motive bine întemeiate, alții mai puțin, însă motivul nu va fi chiar așa de important, comparativ cu ceea ce s-a întâmplat mai pe urmă, cu ceea ce au trebuit să facă pentru a ajunge acolo, sau ce au făcut când au ajuns acolo și ce s-a întâmplat cu cei rămași singuri acasă. Dar nu se termină aici problema pildei, ci merge mai departe și ne spune că a venit o *foamete mare*, foamete pe care o simțim și noi și căreia îi spunem *criză*. Dacă ne uităm la foametea din pildă vom vedea că ea vine în urma risipirii averii pe tot felul de desfrânări. Oare să se întâmple și acum tot din această cauză, când nu mai știm să punem *frână* la poftele noastre de tot felul? Nu putem ști, doar Domnul știe, noi doar deducem. Însă nu ne vom opri la criză și nici la foamete și nici măcar la cauzele ei, ci vom merge mai departe la modul de a ieși din aceasta, adică urmarea exemplului fiului risipitor, care-și *vine în sine*, adică se cercetează pe sine și vede că este o diferență mare între a fi *rob în țară străină și fiu de Tată*, și nu orice fel de tată ci unul bogat în avere dar și în milostivire.

Așadar, vedem de ceea ce avem nevoie pentru a merge mai departe pe calea Postului și pe orice cale, ca de oricâte ori cădem să ne aducem aminte că suntem neputincioși și că avem un Tată atotmilostiv care ne așteaptă cu brațele deschise atunci când ne întoarcem la El cu inimă zdrobită și cu părere de rău.

Să ne ajute Dumnezeu și să îl rugăm ca prin pocăința noastră să nu se mai numească Tată al *Fiului risipitor* de averi ci *Tată risipitor* de milă.

VIAȚA ÎN PAROHIE**La modă cu Dumnezeu**

Nu haina îl face pe om și cu siguranță nu haina îl mântuiește; și nici vorba fără fapte; dar, nu îl constrânge oarecum? Oamenii sunt schimbători,

fie că vor sau nu să recunoască, deși Dumnezeu este același din veșnicii ("Iisus Hristos, ieri, azi și în veci, este același" – Evrei 13,8). Acest lucru ar însemna nu doar că El este de actualitate, ci și că va fi mereu de maximă actualitate.

Oare de ce atunci o bună parte din oameni, caută pe partea spirituală, religii noi, la modă? De ce oare renunță ei la ceea ce e simplu, clar și sigur, pentru ceea ce lumea "poartă" spiritual, dar e incert. Adică, dragul meu cititor, am observat că mulți dintre credincioșii creștini se jenează, azi, să fie ei înșiși: creștini adevărați, consecvenți îmbunătățirii lor interioare.

Ortodoxismul, care părea până nu demult un sistem de valori foarte rigid, spre deosebire de alte culte, devine, încet, încet, tot mai permisiv. Sau poate nu am dreptate, poate doar se diluează treptat, sau poate nu mai are aceeași tărie de a-și susține doctrina. Cert este un lucru – ca să fii creștin și mai ales ortodox e nevoie de curajul bunului simț.

Și ce minunat lucru, că Dumnezeu își alege oameni și locuri - chiar și în zilele de pe urmă, în care tainele divine sunt redescoperite, în sensul că sunt nu doar cunoscute ci și trăite. Așa este parohia de la Moșuni, un loc parcă desprins de cotidian, dar real și actual prin prezența Harului. Fii duhovnicești învață să fie la modă cu Dumnezeu, chiar dacă sunt nevoiți să trăiască prin lume datorită îndatoririlor sociale și creștine; o lume a noilor religii, fie ele clasice, civice sau ideologice / politice.

Desigur, în acest context este vorba de autoconstrângerea fiecăruia de a-L redescoperi pe Dumnezeu în fiecare zi în semenul său și în tot ce a creat El. Este vorba de angajarea fiecăruia la exercițiul sincerității, de a-L găsi pe Dumnezeu în inimă. Nu contează de unde începi, contează unde sfârșești, zicea Constantin Noica. Iar Dumnezeu binecuvintează și începuturile slabe, ne spune adesea părintele duhovnic.

Trist este, după cum am mai spus, că mulți au renunțat a mai fi la modă, deși susțin că asta fac. De ce? Pentru că nu sunt cu Dumnezeu. "Dumnezeu, înviind pe Fiul Său, L-a trimis întâi la voi să vă binecuvinteze, ca

fiecare să se întoarcă de la răutățile lui" - Fapte 3,26, de aceea este nevoie de exercițiul sincerității în cadrul Bisericii.

Așadar, doar Cuvântul lui Dumnezeu ne poate spune ce trebuie să se poarte în actualitate și numai puterea divină revărsată în Biserica Lui Sfântă ne poate ajuta. Azi se poartă cuvintele dulci și blânde, azi se zâmbește smerit, azi se privește senin, azi se poartă pacea în suflet și în familie, azi se învață pentru a-i ajuta și pe ceilalți, azi se muncește cu spor. Și tot azi se poartă îmbrăcămintea decentă care să nu sperie, să nu ispitească, să nu facă rău prin purtarea ei. Azi se vorbește adevărul, nu identitatea falsificată de farduri sau masca durtății cauzată de frică.

Și totuși puțini știu ce se poartă azi. De ce? Pentru că oamenii, deși nu sunt nici buni, nici răi, sunt însă schimbători și puțin dornici, sau chiar deloc, să fie la modă cu Dumnezeu. Azi se poartă Dumnezeu în inimă și-n viață, pentru a fi nu doar cel mai bun în ceea ce ești menit să faci, ba chiar a fi cu un pas înaintea modei, pentru că "Iisus Hristos, ieri, azi și în veci, este același" DRAGOSTE și IUBIRE SFÂNTĂ. Amin!

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI**NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA**

(continuare din numărul 7)

DARURILE MAICII DOMNULUI

Deci, după mărturia acestui sfânt părinte, toate darurile cele mai înalte pe cele smerite se reazimă. Apoi și la Preacurata Fecioară Maria, toate darurile cele înalte și duhovnicești cu care a fost împodobită de Dumnezeu s-au rezemat și au avut drept temelie veșnică, smerita ei cugutare.

Dar va zice cineva: "Ce este smerenia?" La aceasta voi răspunde nu cu cuvintele mele, ci cu ale Sfântului Isaac Sirianul: "Smerenia este haina dumnezeirii, pentru că cu aceasta S-a îmbrăcat Dumnezeu, când a binevoit a veni în lume, și S-a îmbrăcat în firea noastră cea smerită".

Iar dacă se va întreba cineva din ce se naște ea, vom zice ca Sfântul Ioan Scararul, că din ascultare și din tăierea vocii. Și dacă va zice cineva pentru care motiv smerenia este așa de mare, voi zice, pentru că numai ea

poate ucide pe cel mai mare păcat, care este mândria. Pentru acest păcat, îngerii au căzut din cer și strămoșii noștri, Adam și Eva, au căzut din rai; căci, ascultând de șarpele diavol, li s-a nălucit a se face ca niște dumnezei.

Frații mei, vreau să vă spun că astăzi, mai mult ca oricând, acest mare pacat al mândriei a cuprins toată lumea. Fiecare dorește să fie mai mare peste alții și să-i robească și să-i stăpânească. Fiecare dorește să fie mai bogat decât altul; fiecare să fie mai cinstit, mai vestit și mai băgat în seamă decât altul. Fiecare dorește a se socoti mai înțelept decât alții. Cine învață pe cel sărac să ia pâinea de la gura copiilor și să-și cumpere televizor și video, spre a-și închipui și el că este asemenea cu cei avuți? Nu mândria?

Cine învață pe femei și pe fete să muncească luni și ani de zile, nu spre a-și cumpăra cele de nevoie vieții, ci spre a-și cumpăra rochii la modă și încălțăminte luxoasă și alte lucruri deșarte, care nu țin nici de foame, nici de frig? Oare nu mândria?

Cine învață pe cel sărac, care are o casă de copii, să se sârguiască cu mai multă trudă spre a le face la toți haine luxoase și de mult preț, spre a-i face să fie în rând cu lumea? Nu mândria?

Cine face pe fetele și pe femeile cele ușoare să se dreagă pe fețe cu pudră și cu alte unsori și să-și vopsească unghiile spre a arata mai tinere și mai frumoase? Oare nu mândria și slava deșartă, care este fiica cea dintâi a mândriei? Vor să fie cu orice preț în rând cu lumea și nu aud pe Apostolul Iacov, care zice: Lumea, în cel rău zace; și iarași: Cine se face prieten cu lumea, se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

Cine învață pe cei neînvățați să defaima pe cei cu adevărat învățați? Nu mândria? De unde vin bătaile, ambițiile, laudele, pricinile, sfezile, tulburările și vrajbele între oameni? Nu din mândrie? Că fiecare se socotește mai tare decât altul și mai drept. Au nu din mândrie?

Frații mei, iată pentru care pricină sfântă smerenia este cea mai vestită din toate virtuțile, pentru că numai aceasta poate să le păzească pe toate și fără de ea, toate sunt nimic. Să știți și să țineți minte că numai această singură virtute, smerenia, poate în vremea morții să mântuiască pe om, după cum zice unul din sfinții Filocaliei.

De aceea și Mântuitorul nostru, pe cei smeriți cugetători îi ferește cel dintâi, zicând: Fericiti cei săraci cu duhul, că acelora este împărăția cerurilor. Căci cel ce are smerenie în inima sa, măcar de ar avea toate faptele bune, pururea se socoate pe sine sărac și că, înaintea lui Dumnezeu, nu a făcut nimic bun.

Deci, frații mei, să nu uitați cât de mare este darul smereniei și câtă slavă și fericire aduce omului această slăvită și prea mare virtute. Amin.

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

Terapia suferinței

Alexandru Magheru
Student, Facultatea de Teologie
„Andrei Șaguna” Sibiu

Stau și văd în jur robotica mișcare,

Rit ce azi e ca și ieri,

Doar clacsoanele mai trec pe trotuare,

În sufletele celor prinși în dânsul cel fără de rost.

Toți se duc, se-ntorc, rămân, îi văd.

Văd și gol pe lângă ziduri pline,

Gol ce stă cuminte și șoptește:

Veniți, vă pregătiți, azi-mâine-o să pieriți!

Din citire aflu că un Om a suferit pe-o cruce,

Nu mă doare atât de mult de ce și pentru ce,

Cât mă gândesc și totuși nu găsesc,

Cum e suferința pentru El?

Golul dintre ziduri e și uriaș și gol,

Aproape nimeni nu se-avântă întru el,

Doar Hristos cu mama lângă El,

Spunându-i ei duios și lin:

Lasă mamă, criză economică să fie,

Că poate așa o să mai vie,

Creștinii mei, pierduți în credite și hoșie!

Mereu această întrebare-mi pun:

De ce să suferi, când poți fi fericit?

De ce să nu iubești un lut de fată,

Suavă, lină, iubitoare...

Și totuși, numai eu să-mi răspund pot,

Căci eu mă știu așa cum sunt,

Și bun, și rău și iubitor:

Cum poți fi fericit, dacă nu ai suferit?

Hristos și ceata Lui de Mucenici,

Cu toți cruce-au suferit!

În cer e party-n cinstea lor,

Căci Mielul iubitor,

La toți de toate le-a dat lor.

De ce prin păcat pe Hristos să-l „tragem” jos,

Când putem să-L căutăm tot jos,

Sau sus dacă voim,

Căci Liturghia Lui e jos aici pe coridor¹,

Dar totuși sus, în inima îngerilor!

De ce să mai sufere El încă o dată pentru noi,

Când se poate bucura de noi,

De ce să plângă-n Ghețimani,

Când poate râde-n Rai!

¹ Este vorba de capela Facultății de Teologie din Sibiu, care se află pe unul din coridoarele Facultății Andreiene!

LOCURI BINECUVÂNTATE...**Mănăstirea Sfânta Ecaterina din
Muntele Sinai**

Așezată la poalele muntelui Sinai, pe care odinioară Moise a primit Tablele Legii, Mănăstirea "Sfânta Ecaterina" este, de aproape un mileniu și jumătate, unul din cele mai celebre centre de pelerinaj ale Ortodoxiei și o cetate a spiritualității patristice și filocalice. Puterea cu care a traversat secolele este vizibilă în arhitectura ei: un adevărat colos din piatră, zidit și păstrat aproape în formă inițială, de la împăratul bizantin Justinian cel Mare, din anii 550-551.

Tradiția spune că, în anul 337, sfânta împărăteasă Elena a construit un sanctuar în jurul locului în care, după tradiție, s-ar fi aflat rugul de foc ce ardea și nu se mistuia, unde Dumnezeu a vorbit prima oară cu Moise. Paraclisul a atras mii de pelerini și eremiți, ce își căutau siguranța în pustiu Sinai, în timpul persecuțiilor împotriva creștinilor. Totuși, atacurile permanente ale triburilor nomade vecine au făcut pe împăratul Justinian să transforme, în sec. al VI-lea, sanctuarul într-o mănăstire-fortăreață. El a dispus

ca unul dintre arhitecții de la curte să-i construiască această veritabilă cetate, care rezistă de șaisprezece secole. Se spune că imposibilitatea de a construi această fortăreață chiar în vârful muntelui l-a iritat atât de mult pe împărat, încât acesta a dispus decapitarea arhitectului. Pentru realizarea construcției s-au adus apoi prizonieri și sclavi dintre care mulți, spune tradiția, erau vlahi din zona Dunării.

Prestanța mănăstirii a făcut ca până și profetul Mahomed, califii arabi, sultanii turci sau

chiar cuceritorul Napoleon, să o ia sub protecția lor, apărând-o de eventualii prădători. Astfel, ea nu a fost cucerită, jefuită sau distrusă niciodată în lunga ei istorie, păstrându-și de-a lungul veacurilor imaginea de loc sfânt biblic, unde înțelesul simbolic al evenimentelor din Vechiul Testament este descoperit și interpretat potrivit învățăturii Domnului nostru Iisus Hristos.

Nu se știe când mănăstirea a primit moaștele sfintei Ecaterina din Alexandria și nici cum a primit numele ei, dar este cunoscută sub acest nume încă din primul mileniu. Monahii de aici spun însă că moaștele sfintei au fost aduse aici chiar de îngeri.

Incinta Mănăstirii este în egală măsură misterioasă și impresionantă, cu pasaje și scări ce fac trecerea de la un nivel la altul. În paraclisul Mănăstirii, unde o candelă este în permanență aprinsă și în care se poate intra numai descălțat, monahii spun că se află locul rugului aprins, în care Dumnezeu a vorbit cu Moise.

„Sfânta Ecaterina” deține una dintre cele mai celebre și mai importante biblioteci ale lumii, cu peste 3000 de manuscrise în greacă, arabă, siriacă, georgiană, armeană, slavonă și latină. Unul din cele mai celebre manuscrise biblice, Codex Sinaiticus, vechi din secolul al VI-lea, provine de aici. Alt argument privind valoarea culturală a comorilor Mănăstirii sunt operele de artă și

documentele istorice, la care se adaugă colecțiile unice de icoane, candelă de argint, mozaicuri, picturi și miniaturi, multe datând din secolele V-VI.

Centru ortodox, cu o viață monahală neîntreruptă, începând din secolul al VI-lea, Mănăstirea "Sfânta Ecaterina" este un monument creștin

unic, unde duhul civilizației bizantine, demult apuse, este încă viu.

Pagina micului creștin

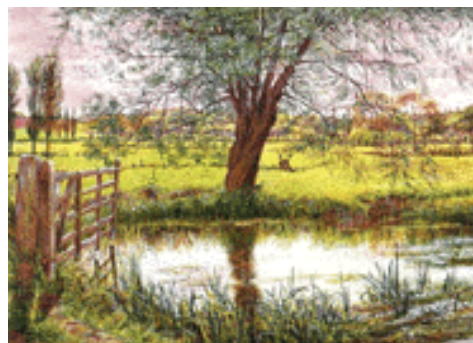
Sfânta Simplitate

Un preot de la țară, mergând cu treburi spre satul vecin, a văzut o femeie din parohia sa spălându-și rufe în râu și, apropiindu-se, a întrebat-o:

- Duminică, la slujbă, am văzut că nu m-au ascultat toți cu atenție. Poate am vorbit lucruri prea savante și mă gândesc, duminica asta, să vorbesc mai pe înțelesul oamenilor. Spune-mi, dumneata ce-ai înțeles din ce-am spus eu la predică ?

- Părinte, i-a răspuns cu smerenie femeia, eu n-am multă carte, dar aș vrea să vă întreb și eu ceva: vedeți pânzele ce le spăl eu acum ? Apa trece prin ele și le curăță. Credeți că au ele habar de cum le-a curățat apa ?

Și cu toate astea, devin albe și frumoase. Nu înțeleg eu, în biserică, tot cuvântul sfinției tale, dar simt în suflet căldura Duhului Sfânt, Care mă curățește de păcat, așa cum apa aceasta curăță pânzele mele.

Tare mulțumit a plecat preotul văzând un om care nu e doar cu gândul la cele sfinte, ci și cu sufletul.

*“La Dumnezeu ajungem
printr-un anume mod de viață,
nu printr-un anume fel de a gândi.”*

Christos Yannaras

Amin

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu